నేను లేచిపోను

యర్రంశెట్టి శాయి

కాలేజికి చేరుకొనేసరికి కొంచెం ఆలస్యమయింది. క్లాసు అప్పటికే మొదలయిపోయింది. క్లాస్ రూమ్ దగ్గరకు చేరుకొంటూంటే నాకు కొంచెం భయం వేసింది. నాకే కాదు. మా క్లాసుకి ఆలస్యంగా వచ్చిన ఏ ఆడపిల్ల పరిస్థితయినా ఇంతే! అందులోనూ ఇవాళ ఫస్టవర్ తెలుగు. స్కూళ్ళలో, కాలేజీల్లో తెలుగు ఉపాధ్యాయులు ఎలా ఉంటారో అందరికీ తెలుసు. మను చరిత్రలోని పద్యాలు కుర్రాళ్లను కవ్విస్తున్నట్లు ఎలా చదివి వినిపిస్తారో కూడా తెలుగు తీసుకొన్న ప్రతి ఆడపిల్లకూ తెలిసే ఉంటుంది. మా తెలుగు లెక్చరర్ ఆంజనేయులుగారు సార్థక నామధేయులు (క్షమించాలి! ఆయన్ని నిందించటం నా అభిమతంకాదు.) ఆయన ఆ పద్యాలు చదివి, అర్థ తాత్పర్యాలు, తన సొంత కవిత్వం చేర్చి వివరిస్తుంటే మా ఆడపిల్లల తలలు సిగ్గుతో భూమిలోకి ఎలా దిగిపోయేవో మాకే తెలుసు. కుర్రాళ్లందరూ [illegible] ఆయన శిష్యుల్లా కోతుల్లా ఆయన్చెప్పే వెకిలి అర్థాలకు ఇకిలిస్తూ, వెక్కిరిస్తూ, మా ఆడపిల్లల బెంచీలవంక ఏదో పెద్ద ఘనకార్యం చేసినట్లు ఫోజుల్తో చూస్తూ, ఒకటేమిటి— ఆ క్లాసంతా మాకు ముళ్లమీదున్నట్టున్నా, మగపిల్లలకు స్వర్గంలో విహరిస్తున్నట్టూ ఉండేది. వాళ్ళ రభస అక్కడితో ఆగితే ఫరవాలేదు. అలా ఆగితే వాళ్ళు కాలేజి కుర్రాళ్లలా అవుతారు. [illegible] కూడా మాకు ఏవేవో బూతు పద్యాలూ, సినిమాల తాలూకూ పిచ్చిపాటలూ, విరహ గీతాలూ— "హా సరోజినీ! హా తారా! హా శకుంతలా!" లాంటి హాహాకారాలూ— "హలో డార్లింగ్!...హలో స్వీటీ!... డ్రీమ్ గర్ల్, హలో వీనస్, లవ్ గాడెస్' లాంటి ఇంగ్లీషు ప్రాసలూ— "మేరీజాన్— మేరీ [illegible] రాణీ, [illegible], [illegible] బాబా!......" లాంటి ఉర్దూ ప్రేమ పిలుపులూ— అభినయంతో సహా వినిపిస్తూండే వారు. మేము నలుగురయిదుగురం కలిసి వస్తున్నప్పుడు, ఆ కుర్రాళ్ళ చేష్టలాగులకి, వాళ్ళ [illegible]— వాటిలో మేము [illegible] ఘర్షణలనవి మార్కు లేస్తూండేవాళ్ళం. ఎక్కువ మార్కులు వచ్చినవాడిని [illegible] తిట్టుకొనేవాళ్ళం. ఖర్మంకాలి ఒక్కర్తే ఉన్నప్పుడు ఎంత వేగంగా వీలయితే అంత వేగంగా తలవంచేసుకొని, సిగ్గుతో కమిలిప

ముఖాలతో క్లాసు రూముకి పరుగెత్తేవాళ్లం! (ఓ ఆడపిల్లలారా! మన ఖర్మ ఇంత ఘోరంగా కాలిపోయినందుకు విచారించకండి! మనకీ మంచి రోజులొస్తాయి. అప్పుడీ కుర్ర వెధవల్ని మనం వెంటాడి వేటాడకపోము. వాళ్ళు కన్నీరు పెట్టుకొని తలొంచుకొని పరిగెత్తే రోజు ఎంతో దూరం లేదు. ఆ రోజు తలచుకుని ఇప్పుడు గుండెల్నిండుగా నవ్వుతూ తిరగండి.) కాలేజిలో అందరి ఆడపిల్లల పరిస్థితి ఇంతే! కాని సీత పరిస్థితి మాత్రం ఇదికాదు. ఇంతకూ సీత ఆడపిల్లయితేగా! దాన్నేనాడో మేము మగాళ్లలో జమవేశాం! అలా నూటికి నూరుపాళ్ళూ ఆడదయిన సీతని మొగాడిగా లెక్క వేయడానికి మేమేం పిచ్చాళ్లంకాదు. అది చేసే పనులలా ఉండేవి. కాలేజికి సైకిల్ మీద దాని చిట్టి చెల్లాయితో డబుల్స్ ఎక్కి వచ్చేది. మిగతా మగాళ్లతోపాటూ తనూ కాలేజి ఎదురుగ్గా వున్న చంద్రం బాబాయి హోటల్లో రోజూ సాయంత్రం కాఫీ త్రాగేది. అక్కడే లెక్చరర్లతోటి అప్పుడప్పుడూ సబ్జక్ట్ మీద వాదోపవాదాలు కూడా జరుపుతూండేదిట. (ఇలా అని జానకివాళ్ల తమ్ముడి ద్వారా తెలుసుకొని మా అందరికీ చాటింపు వేసింది. మేము ఆ చాటింపుని కొంచెం మార్చి బహుశా సీత చంద్రం బాబాయి హోటల్లో ప్రేమ వ్యవహారాలు సాగిస్తోందేమోనన్న అనుమానాన్ని వెలిబుచ్చాం.) మా తెలివికి మాకే జోహార్లు. దానికి (సీతకి) మొగరాయుడిలా ధైర్యం కూడా ఎక్కువే! ఎవరయినా ఏమయినా అంటే చాలు అమాంతం సైకిలుకి బ్రేకులు వేసి (అంచేతే సైకిల్ బ్రేకులు మాంచి కండిషన్‌లో ఉంచేదని ఎవరో అన్నారు) దిగి, ఆ కుర్రాడి దగ్గరకెళ్లి, "రాస్కెల్! వాటీజ్ దట్ యూ ఆర్ అట్టరింగ్? ఇఫ్ ఐ కిక్ యూ వన్స్, యూ కాంట్ రికవర్ ఇన్ యువర్ లైఫ్ టైమ్! టేక్ కేర్!" అనేసి, వార్నింగిచ్చి ఆ కుర్రాడు తెల్ల మొఖంవేసి చూస్తూండగా సైకిలెక్కి చక్కా పోయేది.

ఓ పి. యు. సి. కుర్రాడోసారి దాన్ని 'సైకిల్ రాణి' అని అరచాడని చెప్పి సైకిల్దిగి వాడినాపళంగా లాగి చెంప దెబ్బ కొట్టింది. దారినపోయే పెద్ద మనుషులు కూడా ఇజ్జాసి ఆ కుర్రాడి కక్కడక్కడే పూలదండలేసి దేహశుద్ధి చేశారు. (బహుశా ఆ పెద్ద మనుషుల కూతుళ్లెవరయినా మా కాలేజిలో చదువుతోండవచ్చు) దాంతో ఆ రోజు నుంచి అది కాలేజిలో మకుటంలేని మహారాణి అయి కూచుంది. ఎదురుగ్గా దాన్నెవర్నా ఏమీ అనడానికి సాహసించేవారుకాదు. దాని ధైర్యానికి మా అమ్మాయిలందరికీ జోహారులర్పించాలనిపించినా, ఎంచేతో ఇష్టం లేక, దానిని మొగరాయుడిగా జమ కట్టి పరోక్షంగా సాధిస్తూ, ఆక్షేపిస్తూండేవాళ్లం. ఓ రోజు ఎలా పడిందో ఈ వార్త దాన్చెవిని బడింది.

"ఐ కేర్ ఏ పుట్ ఫర్యూ ఆల్ రెచెడ్ గాల్స్. మీరు ఎన్ని యుగాలయినా మారరు. అమ్మమ్మలా తల వంచేసుకొని, కాలేజి యాక్టివిటీస్‌కి, మగాళ్ళకి దూర దూరంగా భయంగా తిరిగినంత కాలం మీ గతి అంతే! అంచేత మీరు చావండి! మీ సంగతి నాకనవసరం!" అనేసి ఓ మంచి రోజ్జూసుకొని మా అందరితో మాట్లాడడం మానివేసింది. ఆ సంవత్సరం అది డ్రమెటిక్ అసోసియేషన్ సెక్రటరీగా పోటీచేసి చిత్తుగా ఓడిపోయింది. ఆ రోజు మా కెంతో పర్వదినంగా అనిపించింది. అందరం తలో రూపాయీ వేసుకొని టీపార్టీ చేసుకొన్నాం. తోటి ఆడకూతురు ఓడిపోతే సంతోషంగా టీపార్టీ చేసుకొనే ఘనత మాకే దక్కింది. (ఇంతకుముందూ, ఇక ముందూ కూడా మాలాంటి ప్రతిభగల అమ్మాయిలు ఉండరనుకొంటాను.)

ఆ రోజు దానికెలా తెల్సిందో, మా టీ పార్టీ జరుగుతున్న రూమ్‌లో కొచ్చి మా అందరినీ ఇష్టమొచ్చినట్లు తిట్టింది. ఇలాంటి కుళ్ళూ, ఈర్ష్యలతో చచ్చే ఆడజాతి ఎప్పటికీ ముందుకి రాదంది. పైగా అందుక్కారణం మొగాడయినట్లు వాడిమీద ఏడుపెందుకంది! తోటి ఆడదాన్ని, ఓ మొగకాండేటు ముందు చిత్తుగా ఓడించేసి, ఆపని ఓ గొప్ప ఎడ్వెంచర్‌గా పరిగణిస్తోన్న మీ సిగ్గులేని మొఖాలకు సిగ్గుండా అంటూ ఉక్రోషపడి వెళ్ళిపోయింది. ఆ తరువాత అది మా అందరితోనూ కలవడం కూడా మానేసింది. కాలేజి కల్చరల్ వీక్‌లో అది ఒక్కర్తే పురుషపాత్రలేని ఏకపాత్రాభినయం తనే వ్రాసి నటించింది. చాలా బావుందని అందరూ అనుకొన్నారు. మేమందరం ఏడ్చినట్లుందని ప్రచారం చేశాం.

క్లాసు తలుపు దగ్గరకువెళ్లి నుంచున్నాను. కుర్రాళ్ళందరి చూపులూ దాంబాణాల్లా నావేపు దూసుకొచ్చినయి. చేతనయింత దొక్కువేగా తలొంచుకొన్నాను. ఆంజనేయులు గారు మనుచరిత్రలోని ఆఖరి పద్యాలు రక్తిగా చదువుతున్నారు. రసవత్తరమయిన ఆ ఘట్టంలో ఆయనన్నన్ను వీమాత్రం పట్టించుకో లేదు. కనీసం చూడను కూడా లేదు. పదహారేళ్లనుంచీ నేర్చుకొంటూన్న చదువు తాలూకూ ధైర్యం తెచ్చుకొని "మే ఐ కమిన్ సర్?" అన్నాను. అన్నానేగాని అన్నానన్న నమ్మకం నాకే లేకుండా పోయింది. నా గొంతుకెందు కంత క్షీణించిపోయిందో నాకే ఆశ్చర్యం వేసింది. ఓ నిముషం గడిచింది. కుర్రాళ్లందరూ పద్యం వినటం మానేసి, నా వంక చూపు లప్పగించేసి అన్ని భాగాలూ పరీక్ష చేస్తున్నారు. మా ఫ్రండ్సందరూ ఓ క్షణం నన్ను చూసి ఏదో రహస్యంగా మాట్లాడుకొన్నారు. నాకు సిగ్గూ, దుఃఖం, చెమటలూ ముంచుకొచ్చినయి. ధైర్యాన్ని మళ్లీ ఊడ్చుకొచ్చి "మే ఐ కమిన్ సర్?" అని గట్టిగా అన్నాను. అప్పుడు ఈ లోకంలోకి వచ్చిపడ్డారు ఆంజనేయులు గారు. పడి టైము చూసుకొన్నారు. చూసుకొని, తలపంకించి, క్లాసువేపోసారి ఫోజు కొట్టి (ఆయన వయసు నలభై అయిదు సంవత్సరాలు. మగాడికి వయసుతో సంబంధం లేదు) ఇకిలించి "కమిన్" అన్నారు, ఎంతో దయ తల్చినట్లు. వెళ్లి ఆఖరి బెంచీలో సీత ప్రక్కన కూర్చున్నాను. ఆ ఆఖరి బెంచీ సీతకోసం ప్రత్యేకించబడింది. మిగతా నాలుగు బెంచీల్లో మేమందరం సర్దుకొని కూర్చుంటుండేవాళ్లం. ఎలాగోలా సీతకి మా బెంచీల్లో కూర్చోడానికి స్థలం కనబడకుండా చేసేవాళ్లం. అది కూడా ఆ విషయమసలేమీ గమనించనట్లు ఆఖరి బెంచీలోనే కూర్చోడం అలవాటు చేసుకొంది. కాని ఇవాళ నాక్కూడా ఆ నాలుగు బెంచీల్లో స్థలం కనిపించలేదు. ఎంచేతో అర్థం కాలేదు. ఎవరు ఆలస్యంగా వచ్చినా వాళ్ళ సీటు అలాగే ఖాళీగా ఉంచటం మా కాలేజి ఆడపిల్లల రివాజు. కాని ఇవాళ నేను కూర్చునేచోట రాధ కూర్చుని ఉంది. సీత ప్రక్కన కూర్చున్నానే [illegible] డ్నుంచి ఎప్పుడు [illegible]

విసురు చూస్తున్నాను. 'ముళ్ళ మీద కూర్చున్నట్టు' అనే సామెత అప్పుడు నాకు బాగా అనుభవమయింది. సీతకు వీలయినంత దూరంగా కూర్చున్నాను. పీరియడ్ అయేంతవరకూ అసలు సీతవంక చూడకుండానే గడిపాను. పీరియడ్ అయింతర్వాత వెంటనే అక్కడ్నుంచి నా సీట్లోకి వెళ్ళిపోవాలని నా సంకల్పం. ఇంకా ఎక్కువసేపు కూర్చుంటే నన్నూ సీతతో జమచేసి చూస్తారేమోనని భయం. గంట మోగగానే మోగింది. వెంటనే లేచి పుస్తకాలు తీసుకొని ముందు బెంచీ దగ్గరకు వెళ్ళాను కాని బెంచిమొదట్లో కూర్చున్న సావిత్రి నాకు దారి ఇవ్వనే లేదు. అసలు నావంక చూడనే లేదు. పుస్తకం తెరచి చాలా దీక్షగా చదివేస్తోంది ఎప్పుడూ లేంది. రోజూ ఎంతో సరదాగా, ఆపేక్షగా పలుకరించే సావిత్రి, విమలా, రాధా, బేబీ, ఇలా విద్వారంగా ప్రవర్తించటం నాకు ఉన్న మతిని పోగొట్టింది.

'జరగవోయ్! కూర్చోనీ! ఆ మొగరాయుడి ప్రక్కన నేను కూర్చోలేను బాబూ!' అన్నాను సావిత్రితో మెల్లగా. సావిత్రి ఎప్పటిలా నవ్వలేదు. మిగతా వాళ్ళు కూడా అసలు నామాటలు విననట్లే మరోదిక్కుకి చూస్తున్నారు. అదివరకు నేనెప్పుడయినా ఆలస్యంగా వస్తే ఎందుకాలస్యం అయిందో, ఏమిటోనని అందరూ చుట్టూమూగి అడిగేవాళ్ళు. ఇంచుమించుగా వాళ్ళందరకూ హీరోయిన్‌లా ఉండేదాన్ని.

'ఇక్కడ చోటు చాలదు! ముందు బెంచీలో కూర్చో!' అంది సావిత్రి మూతి బిగించుకొని. ఓవేళ సావిత్రి సరదాకలా అంటోందేమో -అనుకొన్నాను. ఈలోగా మా ఇంగ్లీష్ లెక్చరరు గారు క్లాసుకి వస్తూ కనిపించారు.

'త్వరగా జరగవే! లెక్చరర్ వస్తున్నారు...' అన్నాను త్వరపడుతూ.

'ఊహూ! మరో బెంచీలో కూర్చోవోయ్! మరీ ఇరుకయి పోతుంది!' అంది నావంకచూడకుండానే నాక్కొద్దిగా ఉక్రోషం వచ్చింది (ఉక్రోషం ఆడపిల్లల సొత్తే ఉంటుంది. అంచేత పిలువక పోయినా వస్తూంటుందెప్పుడూ) విసురుగా మరో బెంచిదగ్గరకు వెళ్ళి జానకిని జరుగమన్నాను. జానకి తనకేమీ సంబంధం లేనట్టు ఊరుకొంది.' వీళ్ళందరూ నన్నేడిపించటానికిలా 'ప్లాన్' వేసుకొన్నారేమో అనిపించింది

ఈలోగా ఇంగ్లీష్ లెక్చరర్ రామచంద్ర రావుగారు క్లాసులోకి రానే వచ్చారు. అందరూ లేచి నుంచున్నారు. నేనూ అక్కడే జానకిప్రక్క నుంచుండి పోయాను. 'సిడౌన్' అన్నారాయన క్లాస్ వంక చూస్తూ. అందరూ కూర్చున్నారు. సీటు లేక నేనొక్కర్తెనీ నుంచుండి పోయాను. అందరూ మళ్ళీ కళ్ళు నాకేసి ఫోకస్ చేశారు. చాలా అసహ్యంగా ఫీలయ్యాను. బతిమాలే స్వరంతో జానకితో గొణిగాను... 'ప్లీజ్!......జరుగవే... కూర్చోనీ.....'

జానకి కొంచెం గట్టిగానే జవాబిచ్చింది. 'నువ్వు రోజూ కూర్చునేచోట కూర్చో! ఇక్కడ చోటు లేదు!'

జానకి గొంతు విని లెక్చరర్ నా వంక చూశారు.

'యస్'... అంటూ నావంక ప్రశ్నార్థకంగా చూశారు.

నాకు తగని సిగ్గు వేసింది. బోలెడు హార్స్‌పవర్ ఏడుపు కూడా వచ్చింది.

'న...థిం...గ్.. సర్!' అంటూ గొణిగి వెనక్కు వెళ్ళి సీత ప్రక్కన కూర్చున్నాను. రామచంద్ర రావుగారి ఇంగ్లీష్ పొయిట్రీ క్లాస్ కో ప్రత్యేకత. ఆ క్లాసులో అందరం ఆ కాసేపూ మిగతా ప్రపంచాన్ని మరచి పోతాం! క్రిస్టబెల్— ఆ భయంకరమయిన రాత్రి విచెస్—ఆయన వర్ణిస్తోంటే మాకందరికీ ఆ కథ సినిమా చూస్తున్నట్లుండేది కాని, వింటున్నట్లుండేదికాదు. అలాంటి క్లాసులోకూడా నాకు ఆసలేమీ వినిపించలేదు. అర్థం కూడా కాలేదు. ఇవాళెందుకిలా అయింది? వీళ్ళందరూ ఎందుకిలా మారిపోయారు? అందరూ కట్టగట్టుకు సరిగ్గా మాట్లాడ్డం మానేశారే! పోనీ సరదాకనుకున్నా కూడా లెక్చరర్ ముందు కూడా సరదా ఏమిటి? ఏదయినా కారణముందా? నావల్లేమయినా పొరపాటు జరిగిందా? ఏమీ జరిగినట్టు గుర్తు లేదే? పోనీ సీతలా ఏవిషయంలోనయినా మొగరాయుడిలా, విడిచి పడి ప్రవర్తించానా? మగాళ్ళతో మాట్లాడానా? ఏమీ అర్థం కాలేదు. కళ్ళ వెంబడి నీళ్ళు తిరిగినయి. ఆఖరికి సీతలా నన్ను కూడా వేరు చేశారన్నమాట. అంటే నాతో వీళ్ళెవ్వరూ ఇక మాట్లాడరు. నా ప్రక్కన కూర్చోనివ్వరు. నాతోపాటు తిరగనివ్వరు. కాలేజి లైఫ్ జీవితమంతటిలోకీ అందమయిన కల లాంటిది. కాని అది చక్కని స్నేహిత బంధం ఉన్నప్పుడే! ఏ స్నేహమూ లేకుండా ఒంటరిపక్షిలాగ గడిపే వానికి స్టూడెంట్ లైఫే కాక జీవితమంతా కూడా నరకమే! మరి ఈ ఒంటరితనాన్ని సంవత్సరంనుంచీ సీతెలా భరిస్తోంది? కేవలం రెండుపీరియడ్ల అనుభవమే నన్ను ఉక్కిరి బిక్కిరి చేస్తోంది. మనస్థిమితం లేకుండా పోయింది. క్లాసు కాబట్టి ఊరుకుండి పోయాను. అదే ఇల్లయినట్లయితే సినిమాలోలా మంచం మీద పడి కరువుతీరా ఏడ్చేదాన్ని. (థాంక్ గాడ్! సినిమాలమూలాన జీవితంలో పనికొచ్చే దొక్కటయినా నేర్చుకోగలిగాను.) కళ్ళనిండుగా నిండిన నీటిలో నుంచి సీతను చూశాను. ఆమె మసగ్గా కనిపించింది. నిండుగా, ప్రశాంతంగా— తన ఒంటరితనాన్నీ, మమ్మల్నీ లెఖ్ఖచెయ్యడం మానేసిన ఆమెని చూడగానే నాకు దుఃఖం ఆగలేదు. నిజంగా సీత గుండె నిబ్బరం మెచ్చుకోతగింది. ఆమె అప్పుడు నాకెంతో ఆత్మీయురాలిగా అనిపించింది. ఓ దేవతలా కనిపించింది. పీరియడ్ అయిపోయింది. ఆ పీరియడ్ ఖాళీ! అందరూ లేచి బయటకు వెళ్ళిపోతున్నారు. ఈ పీరియడ్‌లో మేమందరం నేరేడు చెట్టు క్రింద కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకోడం అలవాటు. కాని.... ఇవాళ, అందరూ నన్ను సీతతోపాటుగా వదిలేసి వెళ్ళిపోయారు. క్లాసు రూము ఖాళీ అయిపోయింది. ఆఖరి బెంచీలో ఓ మూల సీతా, మరో మూల నేనూ మిగిలాం! సీత ఏదో నోట్సు కాపీ చేసుకొంటోంది. టేబుల్‌మీద తల పెట్టుకొన్నాను. నా మనసంతా దిగులుతో నిండిపోయింది. ఫాన్లు కొద్దిగా చప్పుడు చేస్తూ ఆ రూములో తిరుగుతున్నయి. నే చేసిన తప్పేమిటి? ఎంతసేపలా ఆలోచిస్తూండి పోయానో నాకే తెలీలేదు.

నా భుజంమీద ఎవరిదో చెయ్యి పడటంతో ఉలిక్కిపడి తలెత్తి చూచాను. సీత నా దగ్గరగా జరిగి కూర్చుంది.

"ఎందుకలా ఉన్నావ్? ఆ ఇడియట్స్ అందరూ మాట్లాడ్డంలేదనా? డోంట్ వర్రీ! అందుకే నేనసలు ఈ పక్షులకు దూరంగా ఉంటాను. ప్రొద్దున్న కొంచెం ఎర్లీగా వచ్చాను. అప్పుడే నీ గురించి వాళ్ళు చెవులు తెగేలా కొరుక్కోవటం విన్నాను. కాని నిన్నింత దారుణంగా వెలివేస్తారనుకో లేదు...."

సీత మాట్లాడింది. సీతకాదు. దేవత మాట్లాడింది. ఈ దేవత గొంతులో ఇంత తియ్యదనం, జాలి — ఔదార్యం ఉన్నట్లు నేను ఊహించనయినా లేదు. ఇలాంటి అందమయిన మనసుగల ఈ దేవతను ఒకరోజు నేనూ వెలివేశాను. తూలనాడాను. ఆమె ప్రక్కన కూర్చోవటం ఏదో అవమానంగా భావించాను. సీత ఒళ్ళో తల ఉంచుకొని ఏడ్వాలనిపించింది నాకు.

"కాని.... నేనేం చేశాను?... వీళ్ళందరూ ఎందుకలా పగబట్టారు నా మీద?..." వెక్కిళ్ళమధ్య అడిగాను.

"నా దురదృష్టంకొద్దీ ఆ కారణం కూడా విన్నాను. ఆడదానంత పనికిమాలిన వస్తువు ప్రపంచంలో మరొకటి లేదు. ఇలా అంటున్నానని ఏమీ అనుకోకు. నేను ఆడదాన్నే! కాని నే చెప్పింది నిజం! నువ్వే ఆలోచించి చూడు—మన డవున్‌ఫాల్‌కి కారణం— ఆడది — తనతోటి ఆడదాన్ని ఏదో కారణంతో ద్వేషించటం. ఈ విషయంలో మగ వెధవలు నయం! చాలామంది ఫ్రీ అండ్ ఫ్రాంక్‌గా ఉంటారు— పోనీలే! ఇదంతా ఎందుకులేగాని మీ అక్కయ్య ఎవరితోనో లేచిపోయిందటగా— వాళ్ళందరూ అనుకొంటూంటే విన్నాను. అందుకే నిన్ను వెలివేశారు. మీ అక్కయ్య లేచిపోతే వీళ్ళకెందుకో! వీళ్ళందరూ మొఖాలు మాడ్చుకొని, కొంపలు మునిగిపోయినట్లు మీటింగులు పెట్టుకొన్నారు. ఇంతకూ ఈ సంగతి అసలు నిజమేనా?.. అంతా పుకారా?"

నాకు సిగ్గుతో శరీరమంతా కుంచించుకుపోయింది. మొఖం ఎర్రగా అయింది. ఏం చెప్పాలో తెలీలేదు. అక్కయ్య వారం రోజుల్రకితం లేచిపోయిన సంగతి నిజమే! ఆ నాలుగు రోజులు నేను కాలేజి కూడా మానేశాను. ఆ సంగతి ఎవ్వరితోనూ నేను చెప్పను కూడా లేదు. అమ్మ, నాన్న, అన్నయ్య, వదినలు దిగులుతో కుమిలిపోయారు.

తరువాత అక్కయ్య లేచిపోయినతన్ని రిజిష్టర్ మారేజి చేసుకొని—ఇద్దరూ హాయిగా కాపరం చేసుకొంటున్నట్లు తెలిసి కొద్దిగా ధైర్యం తెచ్చుకొని దుఃఖం దిగమ్రింగి ఊరుకొన్నారు. మాదీ—ఆ కుర్రాడిదీ ఒకే కులం కాదు. అందుకని అక్కయ్య ఆ పని చేసింది. అక్కయ్య ఆ పని చేసినందుకు తప్పు నాదెలా అవుతుంది? వీళ్ళందరూ నన్నెందుకిలా హింసించదలుచుకొన్నారు? అదే సీతతో చెప్పాను.

"వాళ్లను చావనీ! నువ్వు కూడా వాళ్ళకు దూరంగా ఉండు!" అంది సీత.

ఆరోజంతా ఎలాగోలా గడిపి బయటపడ్డాను. ఇంటికి వెళ్తుంటే కాలేజిలో ఏదో విలువయిన వస్తువుని పోగొట్టుకొన్నట్లనిపించింది. అతి కష్టంమీద బాధను దిగమింగి ఇల్లు చేరుకొన్నాను. కాలేజినుంచి ఒంటరిగా ఇల్లు చేరుకోటం ఇదే మొదటిసారి. ఆ రాత్రంతా నాకు సరిగ్గా నిద్ర పట్టనే లేదు. మర్నాడు కాలేజి కెళ్ళడానికి తయారవుతున్నానుగానీ, ఏమవుతుందోనన్నకొద్దీ భయం అధికం కాసాగింది.

"ఇందా కాలేజి కెళ్ళవేమే?" అంటూ కేక వేసింది అమ్మ, నే నక్కడే తచ్చాడుతూండటం చూసి.

"వెళ్తున్నానే...." అంటూ ఖంగారుగా అనేసి బయటపడ్డాను.

గర్ల్స్ వెయిటింగ్ రూం కెళ్ళేసరికి అందరు గుంపులు గుంపులుగా నుంచుని మాట్లాడుకొంటున్నవారల్లా నన్ను చూసి చటుక్కున ఆగిపోయారు. ఆ తరువాత గుస గుసలు ఎక్కువయినయి. పియూసి అమ్మాయిలు కూడా నా వంక ఏదో విచిత్రమయిన జంతువుని చూసినట్లు చూస్తున్నారు ఎదురుగా. నాకు వాళ్ళను చూసేసరికి విపరీతమయిన కోపం వచ్చింది. బహుశా నాకు వూహ తెలిసిం తర్వాత అంత కోపం రావటం అదే మొదటిసారి! ఏమూల నుంచొని మాట్లాడుతున్న సావిత్రి దగ్గరకు నడిచాను.

"ఏయ్! నిన్న నన్నెందుకు కూర్చోనీలేదు మీ బెంచీలో?" అన్నాను కోపంగా. నా కోపం చూసి సావిత్రి కొంచెం తడబడింది.

"అబ్బే! చోటులేదు, అందుకని! అంతే! కావాలంటే ఇవాళ మా అందరికంటే ముందే వెళ్ళి కూర్చో!" అంది.

ఇంకొక్క క్షణంకూడా అక్కడ నాకు నుంచోబుద్ధి కాలేదు. క్లాసుకివెళ్ళి ఆఖరి బెంచీలో సీతకి స్థలం వదలి ఆమెకోసం ఎదురుచూస్తూ కూర్చున్నాను.

వారం రోజులు గడిచినయి. ఆరోజు కాలేజినుంచి ఒక్కర్తెనీ ఇంటికి వెళ్తున్నాను.

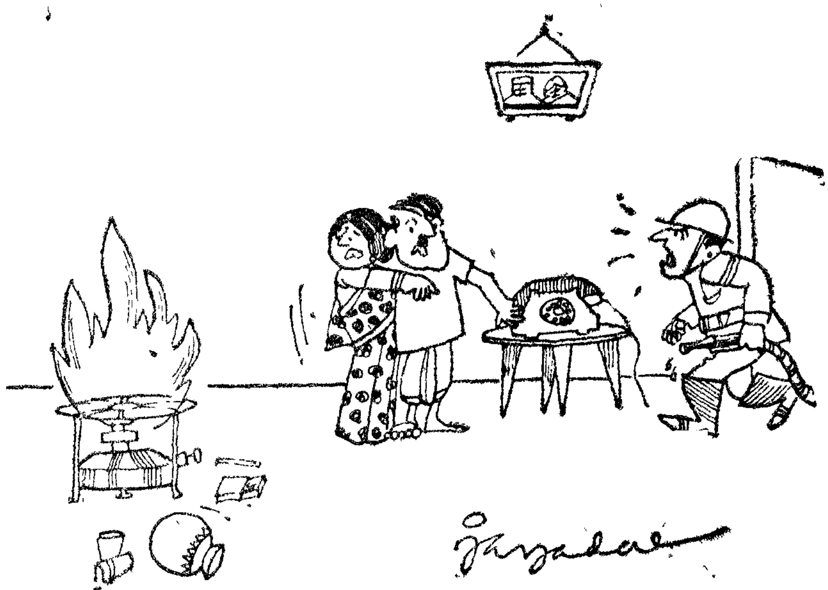

నేను లేచి పోను

“ఒరేయ్! దీనిక్కూడా లేచిపోయిందిరా! స్ఫూర్తిక ఇదే సీనియర్ లేచిపోడానికి! ఎవ రైనా చూసుకోండి!”

వెనుకనుంచి ఎవరో అన్నారు. చాలా కంఠాలు ఘొల్లున నవ్వాయి. నాకు కోపం రాలేదు. వెనక్కు తిరిగి తీక్షణంగా చూశాను. అందరిలోనూ నా చూపులు తాకి తమ్ముడి గారి పడినయి. అయితే ఇదంతా వాడికి తెలిసి ప్రచారం అవుతుంటుంది. తమ్ముడి ద్వారా కాలేజి అంతా వ్యాపింప జేసిందని అనుకొన్నాను. కన్నీళ్ళు తుడిచేసుకొని వేగంగా అడుగులు వేసుకొంటూ వాళ్ళ నారినుండి తప్పించుకొన్నాను. ఈ గొడవ అక్కడితో ఆగిపోలేదు. మర్నాడు కాలేజి గోడలమీద నా పేరు వెలసింది నా పేరు పక్కన కొన్ని అసహ్యకరమయిన పదాలూ ఉన్నాయి. క్లాసులోకి వెళ్ళి కూర్చున్నాను బోర్డుమీద నో డాన్సుచేసే అమ్మాయిబొమ్మ వేసివుంది, దాని క్రింద నా పేరు చాలా ముచ్చటగా వ్రాశా రెవరో! తలవంచుకొని ఏదీ పట్టించుకోకుండా కూర్చున్నాను. తరువాత నలుగు రయిదుగురు కుర్రాళ్ళు రోజూ కాలేజి వదిలింతర్వాత నాకు బాడీ గార్డులుగా వస్తూవుండేవాగారు. ఈ బెడద ఎలా వదిలించుకోవాలో అర్థంకాక సతమతమవు తోంటే వో రోజు సాయంత్రం వో కుర్రాడు నా ప్రక్కకివచ్చి వో ఉత్తరం నా పుస్తకాల మీదకు విసిరేసి

“ఈ ఉత్తరం చదువుకో! నీకోసం సర స్వతీ టాకీస్ దగ్గర ఎదురు చూస్తుంటాను. తప్పకుండా రా!” అంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

“బ్లడీ ఫూల్!” అంటూ గట్టిగా అర చాను.

అంతకంటె చేయగలిగిందేముంది! ఇది కొంత మంది స్టూడెంట్స్ చూశారు. అందరూ గట్టిగా నవ్వేశారు.

“ఇదంతా బెట్టులేరా! అయినా అందరి ఎదురుగ్గా తీసుకోంటుందేమిటి?” ఎవరో అంటున్నారు.

కళ్లవెంబడి నీళ్ళు కారి చేతి మీద పడిందాకా నేనేడుస్తున్నట్టు నాకే తెలీలేదు. ఎలాగోలా ప్రిన్సిపాల్‌కి కంప్లైంట్ చెయ్యాలని ఎవ్వరే మన్నా పట్టించుకోకుండా ఊరుకొంటూ వచ్చాను. కాని ఇంత ఘోరాన్ని ఎలా భరిం చటం? ఇక సహించటం నా వల్లకాదు. దేనికయినా హద్దు వుంటుంది. మర్నాడు ప్రిన్సిపాల్ దగ్గరకు వెళ్ళి ముందు రోజు సాయంత్రం జరిగినదంతా ఆయనకు వివ రించి ఆ కుర్రాడు విసిరిన కవరు ఆయన టేబుల్ మీదుంచాను. అంతా విన్న తరు వాత ఆయన వో నిముషం ఆలోచించారు.

“కూర్చో అమ్మా!” అన్నారు ఎదురుగ్గా ఉన్న కుర్చీ చూపిస్తూ.

“నీ గొడవంతా ఎప్పుడో నా నోటీసుకి వచ్చింది. నేనే నిన్ను పిలిపిద్దామనుకొంటు న్నాను. ఇంతలో నువ్వే వచ్చావ్! చాలా మంచి పని చేశావ్! ఈ కాలేజీలో, నా సర్వీసులో నీ అంత చెడ్డపేరు తెచ్చుకొన్న అమ్మాయిని నేనింతవరకూ చూడలేదు. నీలాంటి ఆడ పిల్లలవల్లనే కాలేజికి చెడ్డపేరు వస్తుంది. నిప్పు లేందే పొగరాదన్న సామెత మీద నాకు పూర్తి నమ్మకం ఉంది. అందుచేత నీకు టి.సి. ఇచ్చేస్తున్నాను. మరో కాలేజిలో చేరు. అక్కడయినా జాగ్రత్తగా నడుచుకో!”

నాకు మతిపోయింది. ఎంతో మంచివారనీ, ప్రతిభావంతులనీ పేరు తెచ్చుకొన్న ప్రిన్సిపాల్ గారేనా ఇలా మాట్లాడుతూంట! నా విష యంలో ఎందుకింత గుడ్డిగా ప్రవర్తిస్తు న్నారు?

“మీరు అన్యాయంగా మాట్లాడు తున్నారు సార్! నా కసలు ఏమీ తెలీదు....”

“ఇక నీ నుంచి నే నేమీ వినదల్చుకో లేదు. ఏ ఆడపిల్లని వెయ్యని అల్లరి వాళ్ళు నీ విషయంలోనే ఎందుకు చేస్తున్నారు?.. నీలో ఏదో లోపం ఉండబట్టేగా! సాయంత్రంలోగా నీ టి. సి. రెడీ అవుతుంది. ఆఫీసులో తీసుకో!” లేచి వెళ్ళిపోయారాయన.

రాతిబొమ్మలా నుంచుండిపోయాను. కాని ఇప్పుడు దుఃఖం రాలేదు. బహుశా నా మనసు కూడా బండబారి పోయింటుంది.

టి. సి. తీసుకొని ఇల్లు చేరుకొన్నాను.

“అప్పుడే వచ్చేశావేం? కాలేజి లేదూ?” అమ్మ అడిగింది.

“కాలేజి లేదే అమ్మా! నా కొక్క దానికే కాలేజి శాశ్వతంగా మూసేశారు! అయినా నాకు చదువెందుకమ్మా! నాకు వయసు రాలేదూ? అందుచేత పెళ్ళి చేయండి. అక్క య్యలా లేచిపోతానని భయపడకండి. మీకు నచ్చినవాడినే చేసుకొంటాను. వాడో కోత యినా సరే! అయినా ఆంధ్రదేశంలో ఆడ పిల్లలకు చదువెందుకమ్మా? ఎవడడుగు తాడది? పెద్ద చదువులు చదివితే ఎదురు కట్నమిచ్చి చేసుకొంటారా? పోనీ ఉద్యోగం చేస్తే కట్నం లేకుండా ఎవరయినా చేసు కొంటారా? కట్నాల బాధ మీకు లేకుండా నా మనసుకి నచ్చిన వాడితో నే లేచిపోతే సంఘం వూరుకొంటుందా? ఆ కుటుంబా న్నంతా నాశనం చేసేవరకూ వూరుకోదు. అవునా? అందుచేత నాకు చదువొద్దు. పెళ్ళి కావాలి. మీకు దమ్ముంటే చేయండి....”

ఆ తరువాత నాకు ఏడుపు ఆగలేదు. బిత్తరపోయి చూస్తోన్న అమ్మవళ్లో వొరిగి పోయాను. కళ్ళు మూసుకోగానే అసలు ఆడదనేది ఎలా ఉంటే బావుంటుందో ప్రతి ఆడపిల్లా కంటూండే కలలోని ఆడదాని రూపంలో సీత నా కళ్ళముందు మెదిలింది. కాని మన కలాంటి సీత లెంత మంది ఉన్నారు! ●